

Dan T. Sehlberg

SINÓN

☰ KNIHA ZLIN

FLEET

Dan T. Sehlberg

Sinón

Dan T. Sehlberg

SINÓN

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © Dan T. Schlberg, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Karolína Kloučková, 2015

ISBN " ~ ~ ·

Věnováno Anně, Natashe a Rebecce

*Slovo **pandemie** pochází z řečtiny a znamená všechen lid. Po znečištění životního prostředí je **pandemie** považována za druhou největší hrozbu pro lidstvo. Na Twitteru byly za pomoci klíčových slov zmapovány globální katastrofy, kterých se lidé nejvíce obávají. **Pandemie** zvítězila s třiačtyřiceti procenty hlasů. Na druhém místě skončil ekonomický kolaps.*

Prolog

Utrecht, Nizozemí

Cornelia Mulderová vůbec neměla vyrazit z domova do práce. Neměla nastoupit do přeplněného vlaku z Brennerbaan do Nyenrode. Vlastně neměla vůbec vylézt z postele. Celou noc se potila, měla děsivé sny a určitě i pořádnou horečku. Když zazvonil budík, přece jenom nakonec zvládla vstát a v teplých bačkorách se dopotácela do koupelny. Oblékla si totéž co včera, papíry nacpala do ošoupané tašky přes rameno. Ani se nenalícila a vyšla. Cesta na univerzitu byla jako zlý sen. Pokaždé, když vlak přibrzdil, chtělo se jí zvracet a okolní hlasy jí připadaly vzdálené a nesouvislé. Byl první den semestru a ji čekalo setkání s novými studenty. Zůstat dnes doma kvůli nemoci nepřicházelo v úvahu. Uchazeči zaplatili spoustu peněz a všichni do jednoho mají ta nejlepší doporučení od nejúspěšnějších nizozemských firem. Od studia si hodně slibují.

V kabinetu si všimla zvláštní modřiny na pravé ruce. Když si na záchodě před zrcadlem vytáhla šaty, uviděla další podobné na břicho. Hnědočerné boláky citlivé na dotek. Vyzvracela se do umyvadla, otřela si ústa hrubou papírovou utěrkou a dlouze se zahleděla do zarudlých očí svého odrazu v zrcadle. Přednáška začíná za necelých čtyřicet minut. Za tři hodiny to bude mít za sebou a pojedje rovnou domů do postele.

Padesátka studentů seděla vzpřímeně ve čtyřech řadách, psací potřeby připravené před sebou. Mezi křeslem a Rembrandtovým obrazem stála jejich hlavní vyučující Cornelia. Už když vstoupila do učebny, působila

zmateně, pohybovala se strnule a třešala pohledem okolo. Pozdravila je, ale hlas jí selhal. Snad chtěla ještě něco dodat, ale rozmyslela si to. Otřela si čelo hřbetem ruky a vzdychla do mikrofonu, až to v reproduktorech zapraskalo. Polkla a urovnala si papíry na stole. Vteřiny ubíhaly. Mezi studenty se začala šířit nepříjemná a čím dál tíživější atmosféra. Cornelia se zkusila napít, ale ruka se jí třásla tak, až voda vyšplouchla ze sklenice. Nakonec se zahleděla oknem do parku.

„Kde... kde to jsem?“

Přihlásila se jedna ze studentek v první řadě, ale ani nepočkala, až dostane slovo.

„Paní docentko, teče vám krev z nosu!“

Cornelia mechanicky zvedla ruku. Na paži měla několik otevřených ran. Zapotácela se, a než stačil kdokoli zareagovat, těžce dopadla na zem. Nejbližší student vstal, aby jí pomohl, ale zarazil se. Žena před ním měla zakrvácený celý obličej, krev jí vytékala z očí i z pootevřených úst.

Lékař Jahn Boer neklidně procházel chorobopis nové pacientky. Cornelia Mulderová nebyla jediná, během posledních hodin přijali na pohotovosti nemocnice UMC v Utrechtu dalších šest případů se stejnými příznaky. Všichni upadli do kómatu.

ČÁST 1.
Pozdravy z Kciotu

O sedm dní dříve

Mezi Nairobi a Somálskem

Let společnosti African Express XU529 odstartoval z mezinárodního letiště Jomo Kenyatta v Nairobi s pětiminutovým zpožděním. Doba letu byla odhadována na necelých devadesát minut. Čas je netlačil, takže takové zpoždění nehrálo roli. Ráchel Papová se podívala na hodinky. Do přistání zbývalo dvacet minut. Grigorij Chazan, tlustý muž na vedlejším sedadle, páchl potem a neustále si nervózně otíral dlaně o stehna.

Podívala se z okýnka. Nikde ani mráčku a na dohled jenom nekonečná rovina s roztroušenými tmavými skvrnami. V kabině byl vydýchaný vzduch. Zavřela oči a pokusila se najít co nejpohodlnější polohu. Sedadlo bylo tvrdé, šedý plast potažený ošoupanou zelenohnědou látkou. V poslední době ji pokaždé rozbolela záda, jakmile se posadila. Při minulé návštěvě jí lékař s ustaraným výrazem ukazoval velké rentgenové snímky. Se dvěma obratli bylo něco v nepořádku. L2 a L3. Když jí v bytě vybuchla bomba, tlaková vlna ji prohodila prosklenými balkonovými dveřmi, Ráchel dopadla na kamennou dlažbu a utrpěla několik zlomenin a poškození míchy. Tehdy si také poranila obratle. Podle lékaře měla štěstí. Kdyby náraz neztlumila předloktím, ochrnula by. Instinktivně si přiložila ruku na jizvu na levé paži. S bolestí zad bude muset vydržet do konce života.

Se zástupcem ředitele Mosadu Davidem Jasurem Ráchel probrala několik možností falešných identit.

Grigorij byl obchodní zástupce ruské společnosti Siberian Petrol Resources. Nejlepší lež je vždycky ta, která se nejvíc podobá pravdě, a tak ho nakonec nechali být přesně tím, kým opravdu byl. Se zlatými prsteny, v ošoupaném šedém obleku, flekaté košili a s prořídlymi mastnými vlasy byl jako hledač ropy dokonalý. A na této pravdě Ráchel vystavěla historku, která měla fungovat. Doprovází Grigorije jako jeho asistentka a poradkyně Nádira an-Nsúrová, projektová manažerka společnosti Qatar Capital Partner. Analytici odhadují, že pod vyprahlou somálskou půdou odpočívá sto miliard barelů ropy. African Energy už zahájila vrty, první v zemi po více než dvaceti letech. Předpokládalo se, že vytěží čtyři miliardy barelů v hodnotě půl bilionu dolarů. Tím se rozběhl závod a čínské, britské i ruské společnosti se předháněly v uplácení místních předáků, aby získaly těžební práva a vypudily obyvatele z vesnic na území plánovaných vrtů. Právě proto byl Grigorij před třemi týdny v Somálsku. A oficiálně se ze stejného důvodu nyní vrátil společně s poradkyní z Kataru. Letadlo se zakymácelo a začalo klesat. Grigorij něco řekl, ale Ráchel nechala oči zavřené. Až tohle skončí, bude z něj boháč. Co s těmi penězi udělá? Koupí si deodorant? Nebo kaviár?

Když se Grigorij vrátil z minulé cesty domů, přivezl s sebou důležitou informaci. Jakmile přistál v Rusku, kontaktoval jednoho amerického diplomata a Američané informaci předali do Jeruzaléma.

Ráchel mluvila plynně rusky, a tak ji hned druhý den poslali do Petrohradu. U stolku u okna v Café Singer s výhledem na Kazaňskou katedrálu a rušnou Něvskou třídu jí Grigorij vyprávěl o svém posledním dnu v Mogadišu. V hotelové hale jej zastavil neznámý mladý muž. Byl k smrti vyděšený a žádal ho, aby mu pomohl dostat se přes hranice. Tvrdil, že je členem teroristic-

ké sítě Al-Šabáb, ale kvůli rodinnému sporu se ocitl na jejich černé listině jako zběh. Skrýval se v jednom z velkých letištních skladů za městem, ale byl si jistý, že ho brzy odhalí. Výměnou za ochranu a azyl nabízel informace o nějaké skupině Palestinců, která přiletěla do Somálska a zaplatila Al-Šabábu za ochranu. Měli prý naprosto specifické požadavky na internetové připojení a kapacitu poskytnutého počítače. Grigorij dostal od Somálce telefonní číslo, a jakmile s Ráchel dorazí do hotelu v Mogadišu, zavolá mu, že našel řešení. Řešením měla být ona. Jenomže žádným řešením nebyla. Vůbec nepředpokládala, že by ho dokázala ochránit. Měla sice u sebe obálku s falešnými doklady, které by mu teoreticky mohly pomoci dostat se ven ze země; a pokud je ten muž dostatečně zoufalý, informace za ně Ráchel nejspíš předá, ale pomoci mu není. Al-Šabáb má pod kontrolou většinu somálského území, policii i armádu. Odpadlík je odsouzen k smrti, ať novou identitu má nebo nemá.

Z praskajícího reproduktoru se ozvalo hlášení o blížícím se přistání. Nejdřív ve svahilštině, potom v angličtině. Otevřela oči. Grigorij upíral skelný pohled na opěradlo před sebou a nepřetržitě si rukama třel stehna. Slunce stálo přímo nad letadlem a Ráchel okýnkem viděla jeho stín putující po skvrnitě krajině pod sebou. Domy vypadaly jako dílky lega roztroušené mezi vyschlými řečišti a úzkými cestami. Pak zahlédla moře. Šedomodré pirátské vody. Somálskému poloostrovu se teď veškerá mezinárodní lodní přeprava vyhýbala. Stín letadla byl čím dál větší, přilétli nad město. Tisíce domů, nalepené bez ladu a skladu jeden na druhý. S malými zahrádkami a velkými haldami odpadků. Časopis Forbes zařadil Mogadišo na první místo mezi nejnebezpečnější města na světě. Celou zemi ovládají soupeřící předáci a nekončící občanská válka

po sobě zanechala zbědovanou metropoli, kterou nadále plundrují zfetovaní dětští vojáci. Metropoli, kde milice znásilňují a zabíjejí civilní obyvatelstvo a kde jsou sebevražedné atentáty, automobilové bomby a odstřelovači nedílnou součástí všedního dne. Další tisíce obětí si v zemi každoročně vyžádají období sucha, záplavy a hladomor. Život tam dole se neřídí žádnými zákony s výjimkou práva šaría náhodně uplatňovaného ve formě poprav, mučení a zmrzačování. Ráchel natáhla nohy a zašklebila se bolestí. Potom se usmála na mohutného Rusa.

„S trochou štěstí se stihneme před večeří ještě vykoupat.“

Chaluca, Izrael

Nedaleko od chráněného světového dědictví Chalucy, obklopeno těžkými písečnými dunami, leželo zařízení, které se na seznamu památek Unesco nikdy neobjeví. Kciot, největší izraelská věznice o rozloze čtyři sta tisíc metrů čtverečních. Byla založena během první intifády a zpočátku sloužila jako vojenský tábor pro palestinské válečné zajatce. Vězení bylo rozděleno do čtyř sekcí oddělených pětimetrovými zdmi, chráněných elektrickými ploty a ostnatými dráty, strážními věžemi a nejmodernějšími sensorovými systémy. Rozčlenění do sekcí sloužilo k oddělení vězňů a skupin s různým náboženským vyznáním a politickým přesvědčením. Málokdo tušil, že existuje ještě pátá sekce ukrytá sedmnáct metrů pod zemí. Dovnitř i ven vedla cesta přes složitý systém bezpečnostních opatření.

David Jasur, druhý nejvyšší šéf Mosadu, pozoroval bývalého člena knesetu sedícího na druhé straně stolu. Akim Katz, krycí jméno Sinón. Ještě před několika

týdny jeden z nejdůležitějších vládních poradců a blízký přítel premiéra Bena Šavita. Na vedlejší židli seděl vedoucí výslechu Janis Solman, naproti nim nahý Katz s rukama přivázanýma k opěrkám židle. V místnosti bylo chladno a David si uvědomoval, že Katz musí být promrzlý. Janis se zahleděl do svých papírů. Listoval v dokumentech, jako by něco hledal, cosi si poznamenal a znovu zalistoval. Davida šustění papírů rušilo a nakonec položil Janisovi ruku na paži. Ten překvapeně vzhlédl.

„Nechte nás chvílku o samotě,“ řekl a obrátil se ke Katzovi.

„Dáte si kávu? Nebo sklenici vody?“ Katz nehnul jediným svalem ve tváři.

„Já si dám každopádně kávu.“

Vedoucí výslechu přikývl, odložil papíry a odešel. Šedé ocelové dveře za ním tiše zaklaply. V místnosti se rozhostilo ticho narušované jenom hučením klimatizace. Davida napadlo, jestli Janis schválně nastavil tak nízkou teplotu. Akim Katz seděl se svěšenou hlavou. David se zahleděl na drobné stopy vpichů na jeho pravém předloktí. Žíly měl ještě stále zbarvené od působení silných preparátů. Časy, kdy byli vězni mučeni elektrošoky nebo topením ve vodě, dávno minuly. Všechno se vyvíjí.auta jsou bezpečnější, počítače rychlejší a mučení efektivnější. Nebo aspoň čistší. Nyní mají k dispozici drogy, které natolik znásobí veškeré vjemy, že jediné tlesknutí zlomí i vycvičeného vojáka. Drogy, po kterých se po těle vězně rozeběhnou domnělí pavouci a naplní ho panickou hrůzou. A pak sérum pravdy. Dnešní složení je na hony vzdálené benzylátům z doby vietnamského konfliktu i thiopentalu sodnému užívanému v období studené války. To současné působí přímo na kontrolní centra v mozku a odstraňuje veškeré překážky a zábrany. Vyslýchající osoby se už dnes

neušpiní, vystačí si se zřetelně položenými otázkami a injekční stříkačkou. Drogy pomohly i tentokrát. Během osmi hodin učinily chemikálie z Katze úslužnou trosku, která kromě několika záchvatů strachu poslušně odpovídala na Janisovy otázky.

Příběh Akima Katze byl neuvěřitelný. A děsivý. Celé roky si budoval pověst neústupného pravicového politika, muže, který vždy prosazoval práva izraelských osad, požadoval tvrdé sankce vůči Pásmu Gazy a aktivní ofenzivní postup proti Íránu. Zastával důstojnickou hodnost v izraelské armádě, bojoval v druhé intifádě a obdržel medaili za statečnost. S Benem Šavitem se Akim seznámil v armádě. Spřátelili se a zůstali v kontaktu, i když Ben setrval u vojska a Katz vstoupil do politiky. Když se Ben o několik let později stal premiérem, stál přítel po jeho boku a radil mu v celé řadě důležitých otázek. To bylo před pěti lety. Panebože, Akim Katz patřil mezi nejvyšší politické představitele země celých pět let! Kolik škody stačil napáchat? Kolik toho ještě nevědí? Čím hlouběji se Janis zavrtával do Katzova omámeného nitra, tím méně pochopitelný se celý jeho příběh zdál. Nedávalo to smysl. Co ho přimělo obrátit se proti vlastní zemi? Kdy to začalo? A kdo mu poskytoval finance?

Davidovi padl zrak na Janisovy dokumenty. Naklonil se k nim a namátkou sáhl po protokolu ležícím navrhu. Podle data a času šlo o poznámky k jednomu z prvních výslechů, ještě předtím, než nasadili chemii. Janis si vedl pečlivé záznamy, což bylo v podstatně zbytečné, protože všechno dění ve výslechové místnosti se natáčelo. David přelétl očima stránku, která z velké části obsahovala Janisovy otázky a stále se opakující symbol, který patrně představoval Katzovo mlčení. Jednou ale přece jenom odpověděl: